

Overweging

Gemeente van de Heer Jezus Christus,

Negen maanden duren nu al die vervreemdende omstandigheden waarin wij leven. Negen maanden duren in ons verhaal van vanavond de gezegende omstandigheden waarin Maria verkeert. Nu heb ik die ervaring slechts van horen zeggen, maar wie in verwachting is, gaat kleiner, gaat langzamer leven. Het kan haar zomaar overkomen dat zij de krant, de krant laat omdat zij het leven voelt groeien onder haar hart. De concentratie op het meer wezenlijke neemt toe. Er staat in het allerkleinste iets groots te gebeuren en daartoe wordt de wereld ook versmalt. Totdat die hele wereld uiteindelijk wordt teruggebracht tot die éne kamer, de kraamkamer, de zolderkamer, het echtelijk bed waar het abstracte universum moet wijken voor waar het nu werkelijk om gaat.

Negen maanden leven nu ook al wij in een kleine wereld. Ik realiseerde me onlangs dat ik vanaf afgelopen maart, geen concert meer heb bezocht, geen theaterstuk gezien, in geen restaurant meer heb gegeten. Te oud was ik om naar Amsterdam te komen om daar groots en meeslepend te leven. Maar toch heb ik mij zeer moeten verstaan met het stilvallen van alles, de stilte, de saaiheid ook van het bestaan. Ik hoorde mensen gillend gek worden: een puber die 's zomers - zo begrijpelijk -in mijn binnenhof schreeuwde: 'ik wil dit niet meer'. Jongeren, veel te klein behuisd om thuis te werken en bovenal, om elkaar te zien en te spreken anders dan in cafe of restaurant. Ouderen die niemand meer zagen maar zich daar vaak verrassend goed doorheen sloegen, alsof ze wel meer hadden meegemaakt. Het leven,

ons leven, werd stilgezet. Onder een stolp geplaatst. Zoals een stad klinken kan als het pas heeft gesneeuwd. En net nu wij ons opmaakten om als vanouds het Kerstfeest te vieren - volle kerken, een gevulde kerstdis - is het hier en in huis leeg. Het is dit jaar wel een heel stille nacht.

Toch zou ons dit bij uitstek dit jaar meer ontvankelijk kunnen maken voor de werkelijke betekenis van het kerstverhaal. Want inderdaad speelt zich dat af op die paar noodgedwongen vierkante meter van ons bestaan. Daar vallen de beslissingen. Om als Sara de nieuwe werkelijkheid van God weg te lachen als een onmogelijkheid. Of om als Maria, deze nieuwe werkelijkheid te overwegen in haar hart. Vooralsnog toont de wereld ons haar ongenaakbare gezicht. Maar misschien zijn wij nog nooit zo dichtbij dit mensenkind in zijn stal geweest.

Amen.